

מסורת הש"ס

יִרְדֵּן. וְכֵן שָׁר נִהְיָה וְהָיָה זֶה עַל דֵּי הִירְדֵּן הִיא יוֹשֵׁב: בְּנֵמֶסֶס מְוִוִּין. וְכַחֲמָקָה נִעְלָה הִימֵנוּ וְהַמְעִיקָרָה יֵדֵנוּ וְהַמְעִיָּה: שֶׁטָּף נִכְר קְרוּיִן. שֶׁכֵּן זֶה וְהַמְאָרֶה אַחֵר: הִרֵי אֵלֹו כִּי. הִי' הִרֵי אֵלֹו שְׁלוּ מִמֵּנִי שְׂנֵאִישׁוֹ הַבְּעָלִים. דְּלֵךְ שְׂטִיפָה נִהְר כְּחֹרֹת עֵינִים וְאֲנִיִּים הַבְּעָלִים יֵדֵנוּ בָּה

ממך דיש אל קול: **הא ספסא.** הא
אזאס הימא אברהם אחרת שאין לו נומר
שידעו בעצמיה אל הויז של מוצאה.
אזאס קרעב: **כשיכול לנצל.** הדוכות.
אנציהא אחרת דבר שיש בו סימן
דיכול יתן סימן וליטול מוצאה בה
דמייב להחזיר: **אפילו מידען**
דמחיר. דמחיר: אחרת דלמחר ולימחר
אחורא ולא מייאשי: **ע"י הדמק.**
אזאס לא ימחר להציל לא יעיל הלכך
אזאס מרדפין אפקרינהו דהא
ידעו ולא יעילו: **שאר מדפס.** בעליש
ויליקט. לזורק בעל הבית: **ואס**
ומושא. בעל הבית ומקפיד על מה
שנבא ונשאר זה: **מלש גול.** שפרס תרומתו
בשנה רשמו: **כן אלל יצא.** היה
לך לילך אלל ימות לפת מהן לכסין:
אלל לוי ידע. אלמא כיוון דלכי ידע
דינחא לך המרגין מקריקת נמי מוחא
ליה ולענין יאוש נמי כיוון דלכי ידע
מייאוש מקריקת נמי הוי יאוש: **אזאס**
בגס אפסא. כן חרמיו גם אזאס מהבא
בפסא לן שטחו של אדם כמותו
לגתרומה ששליח שחרס תרומתו

גליון הש"ס

גם' דשויה שלוח. עין
 שיוצק דף על ע"א חוס'
 ד"ס נלך: שם לבוסתנא
 דס"ד בר איסק. עין
 יצמות דף כל ע"כ חוס'
 ד"ס דלל:

הגהות הגר"א

[א] גם ה"י תסתכלה. י"ב
גירסת הרמב"ם והסברה
היא אהם כ"י וז"ל ואחרי
עמיון לכול אלה שיות הא
שכלו נתון אלה היצ
ועל זה למידת דרכא
מאן אכל א"ל לכו' המטה
שאר כמ"ס בקדושין נב כ'
שאר חוס' שם ד"ה אם כ'
וא"כ ז"ל כ"י ואולי
לשגיטתיה שכתבו כאן ד"ה
ה"י כ"י וז"ל כ"י (ועמ"ס
דבתי כירם כ"י ש"א ק"ק
ע"י)

מוסף רש"י

אם חושש משום גזל
אם מקפיד בעל היתב על
אם ששאר דומה לו מנהל,
אין תרומות תרומה.
דשפא דלוי הכי קלמר אם
מלפא עוד יפות מללי אים
תלן (עמוד 101).
מנאר יפות מלן
תרומות תרומה, דלני
דפתיים דלניא ליה ואמרני
דלני דשפא שלום תשקלא
תלן (עמוד 101).
דלני, כן יפות מלן
שלן יפות מלן (עמוד 101).
תרומה רבא אליא
דאבי, מנקס אבי
וכשניו מלפא מלפא ו
מלומתא מלני דלני (עמוד 101).

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

מה שנתן נתן. "ואחרי כר' דאמר בפרק הגזול (בבבא) (נ"ק דף קרי.) קמס נגד וגזול היו יאוש בעלים:

שמות נהר קוריו עצי ואבניו. הי"ג אם (מאסו) הנעלים הם אלו שלו וז"ל דמיייר ביכול להאיל בתל אם רודף בשעת

ובן ירדן שנמל מזה ונתן לזה מה שנמל
נמל ומה שנתן נתן בשלמא גזלן וירדן
דקא חזי להו ומיאש אלא גנב מי קא חזי
ליה דמיאש תרגמה רב פפא בלסמים
מוזין אי הכי היינו ⁶גזלן תרי גוויי גזלן
ת"ש ⁷שטן נהר קורוי עציז ואבניו ונתנו
בתוך שדה חבירו ⁸הרי אלו שלו מפני
שנתיאשו הבעלים טעמא דנתיאשו הבעלים
הא סתמא לא הכא במאי עסקינן כשיכול
להציל אי הכי אימא סיפא ⁹אם היו הבעלים
מרדפין אחריהם חייב להחזיר אי ביכולין
להציל מאי אריא מרדפין אפילו אין מרדפין
נמי הכא במאי עסקינן ביכולין להציל
על ידי הדחק מרדפין לא אייאוש אין מרדפין
אייאוש מיאש ת"ש ¹⁰כיצד אמרו התורם שלא
מדעת תרומתו תרומה יִהְיֶה שידר לתוך
שדה חבירו וליקט ותרם שלא ברשות אם
חושש משום גזל אין תרומתו תרומה ואם
לאו תרומתו תרומה ומנן הוא יודע אם
חושש משום גזל ואם לאו יִהְיֶה שבא בעל
הבית ומצאו ואמר לו ¹¹"כלך אצל יפות
אם נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה ואם
לאו אין תרומתו תרומה יִלְקֹטוּ הַבְּעֵלִים
וְהוֹסִיפוּ עֲלֵיהֶן בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ תרומתו
תרומה וכי נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה
אמאי בעינא דתרם לא לא הוה ידע
יִתְּרַגְמָה רַבִּי אֱלִיבָא דִּבְרֵי "דְּשׁוּיָה שְׁלִיחַ
וְאֵל"נ מִסְתַּבְּרָא דֵּאִי ס"ד דְּלֹא שׁוּיָה שְׁלִיחַ מִי
הוּיָא תְּרֻמָּתוֹ תְּרֻמָּה וְהָא אֲתָם יָגַם אֲתָם
אִמְר רַחֲמֵנָא ¹²לְרִבּוֹת שְׁלוּחֲכֶם מִה אֲתָם
לְדַעְתְּכֶם אִף שְׁלוּחֲכֶם לְדַעְתְּכֶם אֵלֹא הָכָא
בְּמֵאִי עֲסָקִינָן כְּגֹן דְּשׁוּיָה שְׁלִיחַ וְאֵל"ל יֵיל
תְּרוֹם וְלֹא אֵל"ל תְּרוֹם מַהֲנִי וְסַתְמִיָּה דְּבַעַל
הַבֵּית כִּי תְּרוֹם מִבְּנוֹנֵיתָ הוּא תְּרוֹם וְאִלּוּ
אִיְהוּ וְתֵרֶם מִיּוֹת וְכֹא כַּעַל הַבֵּית וּמִצָּאוּ
וְאֵל"ל כֻּלָּךְ אֲצֵל יְפוֹת אִם נִמְצָאוּ יְפוֹת מַהֵן

תְּרוּמַתוֹ תְּרוּמָה אֲמִימָה וּמֵר זֹוֹטְרָא וּרְב אִשֵּׁי
בְּאִיתִי אֲרִיסִיָּה תִּמְרִי וּרְיִמֹּנִי וְשֵׁדָא קְמִייהוּ
זֹוֹטְרָא לֹא אֲכִיל אֲדָרְכִי אֲחָא מְרִי בְּר אִיֶּסְק
אִי לֹא אִייתִית לְהוּ לְרַבְנָן מִהֶדֶךְ שְׁפִירֵתָא
לְמַר זֹוֹטְרָא הִשְׁתָּא אֲמַאי לֹא אֲכִיל מֵר
תְּרוּמַתוֹ תְּרוּמָה אֲמִר לְהוּ הִכִּי אֲמַר רַבָּא
אֲלֵא לְעִנֵּין תְּרוּמָה בְּלַבָּד מִשּׁוּם דְּמִצְוָה
שׁוּם כְּסִיפּוֹתָא הוּא דֹּאמַר הִכִּי תֵּא שְׁמַע
רִי זֶה יְבָכִי יוֹתֵן נָגְבוּ אֶף עַל פִּי שְׁשֻׁמָּה
אִינֵן

דפשיט ליה דנחישא א"ר מרישא גופיה מני לאווכחי דמיירי בצלין יכול להציל ולא היה צריך להביא סיפא וחו מנלן דהא סתמא לא דאפילו סתמא נמי מני מיירי: **הכ"ר** גרסינן ה"ר מסתברא דאי לא שוייה שלט ולא גרסינן ומסתברא: **א"ר** י"ש פוהן תרופתו תרופה. דמסתמא גס מתחילה היה דעמו כן וא"ר וינחא דהשחא ודאי ניחא ליה בימות אבל מתחילה בשעה שזמר אין הוא ידע לא היה ניחא ליה דאין צו לתרום מן היפות כדאמרין לעיל (דף כה): בני דבר שיש בו סימן דלפיו לברא חיוב להביא דלע"ר דהשחא מתחילא אין בכך כלום וי"ל דשמי הכא דריון דריון ציה פרתא אלא השחא אמרין נמי ניחא ליה מעיקרא משום מרובה: **וה"ר** א"ר א"ר תרופתו תרופה. וא"ר דכפרק אלמנה גיונית (מכות דף טז: ושם ד"ה פיה) אמרין דסמיה דבעל הבית הוי אחד מחמשים ואם השלם פיהם " או הופק " היתומה תרומה דמני א"ל הכ"ר אמדקין ה"ר וינחא הכי וי"ל דהסם הוי כולה שיעור תרומה ויש שחורס כן ויש שחורס כן לכן מני א"ר כיון שלא פירשה י"ל בצחי אמדקין אבל מפרש חזן גרילות לתרום ולכן לא היה לו לתרום בשום ענין מהם בלא רשות: **מר** וישיא "א א"ר. ו"ל ואמתי לא אכל האמר דהא אכל האמר (ב"ק דף קט.) אריפא מנדפשיה קא וכן ו"ל לומר דהא שביחא הארץ מצינא דמסתמא ממנה שהגיע לחלקו מציא אבל הכא שביחא מן הפרדס היה חושש מר וזוטרעא שמה בשעת חלוקה לא יאמר לנעל הפרדס מטוב כנגד מה שנתמי להם ור"א א"ר לא היה חושש לזה ולכן אבל קודם שזא מרי דר אישק משום מנדפשיה קא ישיב דאין לומר שהיה סומך שיתרעה מרי דר אישק כדעוד דהלכא ככחי וא"ר דהשחא ניחא ליה מעיקרא לא היה ניחא ליה: איסורא

כב.

עין משפט
גד מצות

מזו א מ"י פ"ו מהלכות
 גיולה ואכדיה ה' א
 טוח"מ ס' רנט:
 מזו ב ג ד מ"י פ"ד מהל'
 תרומות ה' ג:
 י"ז ה מ"י שס הלכה א:
 י"ח ו (מ"י) ס"י"ב מהל'
 טומאת אוכלין הלכה
 : (ג)

רבינו חננאל

[illegible]